

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρ᾽ ἑαυτὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :
 Ἐτήσιον . . . δρ. 8,—
 Ἑξαμηνίον . . . » 4,50
 Τριμηνίον . . . » 2,50
 Ἐξωτερικοῦ :
 Ἐτήσιον φρ. χρ. 10,—
 Ἑξαμηνίον » » 5,50
 Τριμηνίον » » 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστην μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
 Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐξουλιῶν δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1905

Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 5

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΡΙΖΩ ἕνα κοριτσάκι τεσσάρων χρονῶν, τὸ ὁποῖον περιμένει μὲ πυρετώδη ἀγωνίαν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀη-Βασιλῆ. Τὸ πυρετώδη δὲν εἶνε ὑπερβολὴ· εἶνε σχεδὸν ἡ κυριολεξία. Ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἢ μικρὰ δὲν ὀμιλεῖ διὰ τίποτε ἄλλο. Ὅ-

ποιον ἰδῆ, δικὸς της εἶνε ἡ ξένος, θὰ τὸν ἐρωτήσῃ πότε θὰ ἔλθῃ ὁ Ἀη-Βασίλης καὶ εἰ θὰ της φέρῃ. Καὶ κάθε στιγμήν ποῦ βλέπει ἔμπρός της, μὲ τὴν φαντασίαν τὴν τῶσφ ζωηράν, τὸν μεγάλον Φίλον τῶν παιδιῶν, φορτωμένον δῶρα, τὰ ματάκια της λάμπουν, τὰ μαγουλάκια της φλογίζονται, τὰ χεράκια της καίνε. Ἴσως, εἰς κάμμιαν ἀπὸ αὐτὰς πᾶς ἐξάψεις τῆς ἀνυπομονῆσας καὶ τῆς ἐλπίδος, ἂν τῆς ἔβαλε κανεὶς τὸ θερμόμετρον, θὰ εὑρίσκει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ μικροῦ σώματος ὑψωμένην πραγματικῶς μέχρι πυρετοῦ.

— Μαμά, θὰ μοῦ φέρῃ ὁ Ἀη-Βασίλης καὶ τὴ μεγάλη ἐκείνη κούκλα μὲ τὰ κόκκινα, ποῦ εἶδαμε χθὲς στὸ μαγαζὶ ;
 — Ναί, παιδί μου, ἂν εἶσαι πολὺ πολὺ φρόνημα.....

— Μπαμπά, θὰ μοῦ φέρῃ ὁ Ἀη-Βασίλης καὶ κανένα σιδηρόδρομο νὰ κουρδίζεται καὶ νὰ τρέξῃ ; — μὰ δὲν θὰ τὸν σπάσω αὐτόν !....

— Ἐ, ἂν ὑπόσχεσαι πῶς δὲν θὰ τὸν σπάσῃς αὐτόν !....

— Καὶ μπομπόνια, θείτσα, πολλὰ-πολλὰ, μέσα ἕνα ὠραῖο κουτί ἄσπρο καὶ χρυσό, δεμένο μὲ τριανταφυλλιά κορδελλίτσα ;

— Καὶ μπομπόνια, παιδί μου, φθάσει νὰ τοῦ ἀποσχεθῆς πῶς δὲν θὰ τὰ φᾶς ὅλα τὴν ἴδια μέρα.

— Καὶ στεφανάκι ; καὶ τόπι ; καὶ σάλπιγγα ; καὶ σερίτσιο τοῦ τσαγιού γιὰ τὴν κούκλα μου ; ἔ, θεε ;... Μά, πές μου, θὰ μοῦ φέρῃ ;

— Δὲν ξέρω..... ὁ Ἀη-Βασίλης μοῦ εἶπε πῶς θὰ σοῦ φέρῃ ἅπ' ὅλα, ἂν εἶσαι καλὸ κοριτσάκι, καὶ ἂν δὲν θᾶ πεισματώδης τὴν ἀδελφούλα σου.

— Ὅχι, ὄχι, θεε !....δὲν θὰ τὴν κἀνω πιά νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ τοῦ πῆς νὰ μοῦ φέρῃ ἅπ' ὅλα !.... Ἀκούς ; ἅπ' ὅλα, καὶ πολλὰ-πολλὰ.

— Ἐνοια σου θὰ τοῦ τὸ πᾶ...

Καὶ ἡ ἐλπίς τῆς μικρούλας εἶνε τῶσφ ζωηρά, ὅσον καὶ ἡ ἀνάμνησις. Ἄ, ναί, τὸν θυμᾶται τὸν Ἀη-Βασίλη ἀπὸ πέρσι, ποῦ ἤλθε πρωτὸν τὴν πρωτοχρονιῶν καὶ τῆς ἔφερε τόσα δῶρα, καὶ γινιδιά καὶ γλυκίσματα.....

Ἦτο ἡ πρώτη του ἐπίσκεψις, δέτσι πρόπερσιν ἡ φίλη μας ἦτο τῶσφ μικρά, ὥστε ὁ Ἀη-Βασίλης ἐπέρασε χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ... Τὰ περσινὰ ἔμωσ τὰ θυμᾶται ὅλα : Ἦτο ἡ χραυγὴ μιᾶς ὠραίας χειμωνιάτικης ἡμέρας. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ξεπροβάλλῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸν Ὑμηττόν, ἀλλὰ ἐφεγγε καλὰ. Ἐξάφνα, ἀπὸ κάτω καὶ ἀπὸ μακρὰ, ἀντήχησαν σάλπιγγες καὶ μουσικαί. Καὶ μέσα εἰς τὸν ὕπνον της, ἡ μικρούλα ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς μητέρας της :

— Κακιοῦλα, ξύπνα ! ξύπνα !... Περνᾷ ὁ Ἀη-Βασίλης !... Ἀκούς τὴ μουσική ;... Μᾶς ἐκτόπησε τὸ παραθύρο ! Ἄνοιξε εὐθὺς τὰ ματάκια της καταπληκτικὰ, καὶ ἀνεσηκώθη εἰς τὸ κρεββατάκι. Καὶ εἶδε τότε τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἔτρεξε εἰς τὸ παράθυρον

καὶ τὸ μισοάνοιξε. Καὶ τὴν ἄκουσε νὰ λέγῃ :

— Καλὴ μέρα, Ἀη-Βασίλη !... Καλῶς ὦρισες ! καλῶς ὦρισες !... Μπα ; ! Γιὰ τὴν Κακιοῦλα εἶνε ὅλα αὐτὰ ;... Ἐὐχαριστῶ πολὺ... Φέρτε τα νὰ της τὰ δώσω... Μάλιστα, ὅ,τι ἐξύπηρε... Μάλιστα, μάλιστα ! εἶνε πολὺ καλὸ παιδί !... Μάλιστα, θὰ της τὰ πᾶ ὅλα ! Ἀντίο σας !... εἰς τὸ καλὸ ! Καὶ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς θυμηθῆτε, Ἀη-Βασίλη !....

Κ' ἐνθ' ἔλεγε αὐτὰ ἡ μητέρα, ἔπερνε ἕνα σωρὸν πράγματα, διπλωμένα καὶ δεμένα, καὶ τ' ἀκούμποῦσεν εἰς τὸ διβανάκι ποῦ ἦτο εἰς τὸ κούφωμα τοῦ παραθύρου. (Ἴσως τὰ πράγματα αὐτὰ νὰ εὑρίσκοντο ἐκεῖ ἀπὸ βραδύς· ἀλλ' ἡ μικρούλα, μὲ τὴν ταχυδακτυλουργίαν τῆς μητέρας της, ἐνόμιζεν ὅτι ἔββαιναν ἐκείνην τὴν ὥραν ἕνα-ἕνα ἀπὸ τὸ παράθυρον). Ἐπειτα ἡ μητέρα ἐκλείει τὰ γυαλιὰ, καὶ ὁ Ἀη-Βασίλης ἀπεμακρύνθη, ὑπὸ τὸν ἥχον πα-

« Ἐμφανίζεται εἰς τὴν αἴθουσαν, πρὸ τῆς διανομῆς τῶν δῶρων, καὶ νοουεταί... » (Σελ. 34, στ. β).

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ

Φεύγει η Μαρίνα και ο καϊμένος ο Μελάνης μένει και γυρίζει, έρημος και μοναχός, σαν τόν κοσκκα, μέσα εις εκείνο τὸ άγνωστο σπίτι.

Έρχεται ο κύριος Παλαιστομίδης διά να φάγη τὸ μεσημέρι. Κάτω από τὴν άμασχάλη του κουβαλά ένα δέμα με παληόχαρτα ποῦ θά γίνουν και αὐτὰ «άποθήκες για σκόνη». Η Άννέττα τὸς ρίχνει μιὰ ματιά πολὺ άγρια.

— Είμαι εὐχαριστημένος, τῆς λέγει ο κύριός της· ἡ ἡμέρα μου δὲν ἐπῆγε χαμένη ἀνεκάλυφα καὶ πολυτιμώτατα χειρόγραφα διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰσαύρων.

— Δὲν εἶνε καλλίτερα, κύριε, ν' ἀφίσετε στὴν ἡσυχία τους αὐτοὺς τοὺς Νισαύρους σας και νάρθητε νὰ φαῖτε ;
— Άννέττα ! δὲν ἐντρέπεσαι νὰ μὴ γνωρίζης τὴν ἱστορίαν και νὰ λές λανθασμένα τὰ ἱστορικὰ ὄνόματα ;

«Ἐπῆδησεν ἐπάνω στὸ τραπέζι...» (Σελ. 36).

Ἡ Άννέττα δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ο Μελάνης ἔδωκε μιὰ και ἐπῆδησεν ἐπάνω στὸ τραπέζι, διά νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸ ἴδιον ὕψος με τὸν ἱστοριοδίφην.

Μία ἐλπίδα εἶχε γεννηθῆ μέσα του.

— Ω ! σὰς θερμποπαρακαλῶ, κύριε θεῖε τῆς Ἰσμήνης !... Πῆγαινε με πίσω, κοντὰ στὸ ἀδελφάκι μου !... Ἐμεῖς ποτὲ δὲν ἐχωρισθῆκαμε... θά πεθάνουμε ἀπὸ τὴν λύπη μας !...

Ἄλλὰ ο κύριος Παλαιστομίδης, ο ὁποῖος ἐγνώριζε τόσα πράγματα, δὲν ἐκαταλάβαινε τὴν γλώσσαν τῶν γάτων παραπάνω ἀπὸ ὅσον τὴν ἐκαταλάβαιναν ἡ Μαρίνα και ἡ Άννέττα.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ζῳάκι, Άννέττα;

— Εἶνε, κύριε, ὁ γάτος σας.
— Δὲν... δὲν ἤξευρα πὼς εἶχα και γάτο.

— Εἶνε δικός σας, ἐδῶ και μισὴ ὥρα. Σὰς τὸν ἔστειλε ἡ ἀδελφή σας, γιὰ τὰ... ποντίκια.

— Ἄ ! πολὺ καλά. Εἶχα λησρονήσῃ... Λοιπὸν, Άννέττα, νὰ δώσης ἔς αὐτὸ τὸ ζῳάκι νὰ φάῃ και νὰ πιῇ καλά, και νὰ χορτάσῃ. Ἐχεις καμμιὰ ἰδέα τί φαγητὸν τοῦ ἀρέσει ;

— Μάλιστα, κύριε... Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε φιλοσόφω !

Και καμμιὰ ἄλλη κουβέντα....
(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ.

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Τὴν στιγμήν ποῦ ο Οὐίλ, ἀρπάζων τὸν κορμὸν με τὸ ένα του χέρι, ἀνεσηκόνετο με μιαν δυνατὴν ἐλξίν και κατῶρθονε νὰ βάλῃ τὸ πόδι του ἐπάνω εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς πλαγίους κλάδους, τὸ φοβερὸν θηρίον με ἕν ἄλμα εὐρέθῃ εἰς ἀπόστασιν δύο μέτρων ἀπὸ τὸ δένδρον.

— Ἀνέβα, Οὐίλ, ανέβα γρήγορα ! ἐφώναζεν ἡ Άννα με φωνὴν πιγυμένην ἀπὸ τὴν αγωνίαν.

Ἄλλὰ εἶχεν ἔλθῃ ἡ σειρά τοῦ Γουλιέλμου νὰ φανῇ σὸν παράλυτος ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ θηρίου.

Μήπως ὕψιστατο και αὐτὸς τὸ ἴδιον φαινόμενον τοῦ ὀπνωτισμοῦ ὅπως τὸ παγῶνι ;

Ἐμενεν ἀδρανῆς ἐπάνω εἰς τὰ χαμηλότερα κλαδιά, ἀνίκανος νὰ κάρῃ και τὸ ἐλαχιστον κίνημα, λεία προσφεραμένη ἀνυπεράσπιστος εἰς τὸν «ανθρωποχάφτην».

Ἄλλὰ ἡ τίγρις αὐτῆ, ἐξασφαλίσασα τώρα τὸ θῦμά της, ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐσκόπευε νὰ πηδήσῃ πλέον.

Ἐσῶρετο, με τὴν κοιλίαν καταγῆς, με τὸ στόμα ἀνοικτὸν, περιφέρουσα τὴν κόκκινην γλώσσάν της εἰς τὰ μύτερά της σφυλόδοντα και ἐπάνω εἰς τὸ ρύγχος της, τὸ ὁποῖον ἦτο συνεχασπασμένον με θηριώδες ζάρωμα.

Ἄκομη τρεῖς ἡ τέσσαρας πόδας ἄν ἐσῶρετο, και τὰ ἐλατήρια τῶν χαλυβδίνων της ποδῶν θά ἐξετεντόνοντο, και τὸ τρομερὸν θηρίον θά ἤρπαζε τὸ ἀγόρι με τὰ θανάσιμα νύχια του.

— Ἀνέβα, ανέβα, Οὐίλ ! τὸν ἐφώναζε με κλάμματα και παρακάλια, ἡ Άννα.

Ο Οὐίλ ὅμως δὲν ἤκουε. Δὲν εἶχε πλέον τὴν συνείσθησιν τῶν περιστάσεων. Μία ἐξαφνικὴ ἀποβλάκωσις ἐξερηδένιζεν ὅλας του τὰς δυνάμεις. Καὶ ἐν τῷ μεταξυ ἡ τίγρις ἐσῶρετο πάντοτε και ὀλονεν ἐπλησίαζεν.

Ἐξαφνὰ ἐσταμάτησεν. Ἡ Άννα ἐρῆξε τότε μιαν κραυγὴν.

Ἄλλὰ, ἀντὶ νὰ στρωθῇ κάτω εἰς τὰ χόρτα, διά νὰ κάρῃ φόρῶν και νὰ πηδήσῃ, τὸ θηρίον, ἀπ' ἐναντίας, εἶχεν ἀνασηκωθῆ, ὡς διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κάποιον ἀνέλπιστον ἐχθρὸν. Συγχρόνως, ἀπὸ τὸν χάλκινον φάρυγγά του, ἕνας βρυχηθμὸς ἀνέβλυσε, βόθῃ θυμοῦ και προκλήσεως.

Πραγματικῶς, ἕνας ἀπροσδόκητος ἐχθρὸς εἶχεν ἐμφανισθῆ. Καὶ τὸ κίνημα τοῦ αἰλουροειδοῦς θηρίου εἶχε, και τὴν φόρῶν αὐτὴν, διαρρήξῃ τὴν χορτεσίαν, ἡ ὁποία παρέλασε τὸν Γουλιέλμον. Μόλις ἀνέκτισε τὴν ἐλευθερίαν τῆς θελήσεώς του, τὸ ἀγόρι ἐσκόλασε γρήγορα-γρήγορα εἰς τὸ δένδρον, με τὴν εὐκίνησιαν σκυόρου.

Ὅλα αὐτὰ εἶχεν συντελεσθῆ με τὴν ταχύτητα τῆς σιέφεις. Καὶ τώρα, τὰ δύο παιδάκια, ἀσθμαίνοντα, ἐκότταζαν με ἀπληστα βλέμματα τὸ δρῶμα ποῦ ἐπαίξετο πρὸ τῶν ποδῶν των, και εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὰ ἦσαν ἄφωνα πρόσωπα.

Ο ἄνθρωπος, ποῦ εἶχεν ἐμφανισθῆ ὡς ἐκ θαύματος, ἐστέκετο ἀκίνητος, με τὸ ὄπλον προτεταμένον και στερεὰ στηριγμένον εἰς τὸ βαθοῦλωμα τοῦ ἄμου του. Με ἀπτόητον βλέμμα παρηκολούθει ὅλας τὰς ταλαντεύσεις τοῦ ζῳου, περιμένων τὴν κατάλληλον στιγμήν διά νὰ πυροβολήσῃ ἀσφαλῶς.

Ὡς νὰ εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνον, ἡ τίγρις δὲν ἔμεινε πλέον εἰς τὴν θέσιν της. Ἐπηγαινοήρχετο πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν, με ἄλματα ἄνισα, ἀλλὰ και χαριτωμένα, τὰ ὁποῖα ἀνεδείκνυαν ὄλην τὴν κομψότητα τοῦ σώματός της και τὰς στίλπνας ἀνταυγείας τῆς χρυσῆς της γούνας. Ἐξήτοῦσε νὰ ἐπιπέσῃ ἐκ τῶν γούτων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ της, διότι δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ τὸν προσβάλλῃ κατὰ πρόσωπον.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐσῆκονε ἀπὸ αὐτὴν τὰ μάτια του, και ὅσας τεχνικὰς προσπάθεισεις και ἄν ἔκαμνεν ἡ τίγρις, πάντοτε ἐπανεύρισκεν ἐνώπιόν της τὸ ἀπειλητικὸν στόμιον τοῦ τουφεκίου. Ὅταν ἐκουράσθη με αὐτὸ τὸ ἀνωφελές της τέχνασμα, ἀπεράσειεν ἐπὶ τέλους νὰ κάρῃ τὴν ἐφοδον. Τὰ πόδια της ἐγκατέλειψαν τὸ ἔδαφος, και αὐτῆ ἐτινάχθη διά νὰ κάρῃ τὸ τεράστιον ἄλμα της.

Ἐνας πυροβολισμὸς συνεκλόνησε τὴν ἠχώ τοῦ δάσους και ἐθρόντησεν ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὰς φυλλώδεις στοὰς του. Τὸ θηρίον δὲν ἀπετελείωσε τὸ πῆδημά του.

Ἐξανάπεσε βαρὺ εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. Ἐνας ἡ δύο σπασμοὶ τὸ συνετάρραξαν διά τελευταίαν φόρῶν, και ἔμεινεν ἀκίνητον. Ἦτο νεκρὸν.

Ἡ σφαῖρα εἶχεν ἐκτελέσῃ ἀλανθάστως τὸ ἔργον της. Εἶχεν εἰσοδῶσῃ εἰς τὸ στήρνον διά τῆς ἀρθρώσεως τοῦ λαιμοῦ, και εἶχε διατρύπησῃ τὴν καρδίαν, ριψάσα ὡς κεραυνόπληκτον τὸ ζῶον.

Ο κυνηγὸς ἐπλησίασε πρὸς τὸ ὑπέροχον πτώμα και τὸ ἤγγισε με τὸ πόδι του. Τότε, βλέπων ὅτι τὸ θηρίον δὲν ἐσάλευεν, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν του στόμα κῦμα αἵματος ἐχύνετο, ἐστρέφεν αὐτὸς πρὸς τὸ δένδρον.

— Ἐλάτε ! ἐφώναζε πρὸς τὰ παιδάκια ἐμπορεῖτε νὰ καταβῆτε. Ο «άνθρωποχάφτης» κανένα πλέον δὲν θά χάζῃ.

Ἐλεγει αὐτὰ τὰ λόγια με φωνὴν δροσερὰν και νεαζούσαν, γεμάτην ἀπὸ φιλικούς τόνους. Ο Γουλιέλμος και ἡ Άννα ἠσθάνθησαν ἄμεσως νὰ τους ἐκλύσων ἐκεῖνα τὰ λόγια και ἐκείνη ἡ φωνή, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ ξένος εἶχεν ὁμιλήσῃ εἰς γαλλικὴν γλώσσαν.

Ἄλλως τε, τί εἶχαν νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ αὐτὸν ; Δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ σωτῆρ των, δὲν τοὺς εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν φρικωδέστερον τῶν κινδύνων ;

Ἐσπευσαν λοιπὸν νὰ ὑπακούσων εἰς πρόσκλησίν του και νὰ καταβοῦν.

Ἐκεῖ σφικτοπιεσμένα τὰ δύο παιδάκια, γεμάτα ἀπὸ αὐστολήν, ἡ ὁποία ἐξέφραζε τὸν θαυμασμὸν των ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν τὸν ἄγνωστον, με τὰ μάτια των ὀρθάνοικτα, χωρὶς νὰ προσφέρων λέξι.

Ο κυνηγὸς ἔβαλε τὰ γέλια, και αὐτὸ τὰ ἔκαμε νὰ πάρουν θάρρος.

— Ἄ ! ἐφώναζε, τί ἔχετε λοιπὸν και με κυττάτετε ἐτοί ; Δὲν βλέπετε ὅτι ὁ μπαγ εἶνε νεκρός, και ὅτι κίνδυνος δὲν ὑπάρχει πλέον ;

Πρώτῃ ἡ Άννα ἀνέκτισε τὴν ψυχραμίαν της.

— Εἰσθε παραπολὺ καλὸς, κύριε, εἶπε, ποῦ ἐσκότώσατε τὸν μπαγ διὰτὶ ὅμως μιλάτε γαλλικά ; Δὲν εἰσθε Ἄγγλος ;

— Ὅπως δὲν εἰσθε οὔτε σεις, παιδάκια μου, ἀπήνησεν ὁ ξένος με συγκίνησιν εἰς τὴν φωνὴν του· και βλέπω ὅτι εἰσθε ἀκριβῶς τὰ παιδία ποῦ ζητῶ, τὰ παιδία τοῦ ἱατροῦ Τερνάν.

— Ο μπαμπᾶς ἔχει πεθάνῃ, εἶπε με θλιβερόν τόνον ἡ Άννα, και δὲν ἔχομε πιά παρά τὴν μαμμά.

Τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου ὑγράθησαν με δάκρυα, τοῦτο δὲ τὸν ἔκαμε συμπαθητικώτερον εἰς τὰ παιδάκια. Ἐφερε ζωηρὰ τὸ χέρι του ἐπάνω στὰ βλέφαρά του, και εἶπε :

— Νὰ με ὀδηγήσετε εἰς τὴν μητέρα σας. Εἶμαι φίλος τοῦ πατέρα σας...

Ο πυροβολισμὸς εἶχεν ἀκουσθῆ ἀπὸ τὰ δύο σπιτία. Ἄνθρωποι ἔτρεχαν βιαστικοί· και ἤκούοντο φωναὶ ἀπὸ μακρὰν :

— Άννα ! Οὐίλ ! Ποῦ εἰσθε ;

Καὶ, ἀνάμεσα εἰς αὐτὰς τὰς φωνὰς, μία ἀδέσποξε, γεμάτῃ ἀπὸ αγωνίαν, μία γυναικειὰ φωνή.

— Νὰ τὴν ἡ μαμμά, εἶπεν ὁ μικρὸς Γουλιέλμος, φοβερὰ λυπημένος.

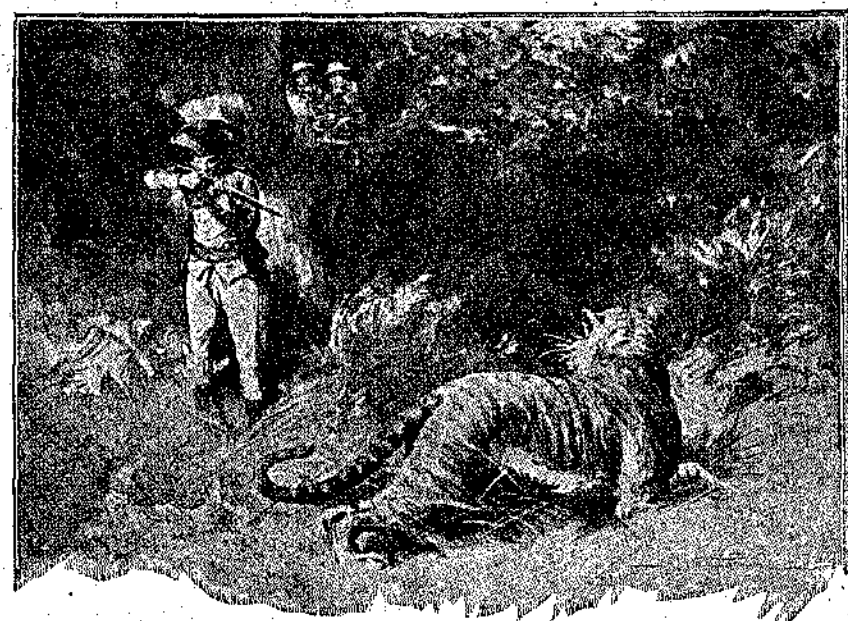
Καὶ, μὴ ὑπακοδὸν παρά μόνον εἰς τὴν καρδίαν του, τὸ ἀγόρι ἐφώναζε :

— Ἐδῶ εἶμαστε, καλὴ μου μαμμά Εἰμπορεῖς νὰ ἔλθῃς.

Ἐβῶσεν ἡ κυρία Τερνάν, με κομμένην τὴν ἀναπνοήν της, και, ὡς λέαινα, τρελλῆ ἀπὸ τὴν λαχτάραν της, ὤρμησε πρὸς τὰ δύο τρελλοπαῖδα και τὰ ἐσφίξε περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας της, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ξένου, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ὄρθιος, στηριγμένος εἰς τὸ τουφεκί του.

Συγχρόνως, ὁ Πατρίκιος Ὁ-Δόνοδαν και ὁ μεγαλύτερος υἱὸς του, ὑπερβαίνει και ὑπερέττει, ἐμαλεύθησαν εἰς τὴν ἐξαιθραν και ἐστάθησαν νὰ κυττάζων, με κατὰπληξιν και θαυμασμὸν, τὸ γιγάντιον πτώμα τοῦ μπαγ.

— Παιδιά μου ! ἀκριβά μου παιδάκια !

«Ἐστέκετο ἀκίνητος με τὸ ὄπλον προτεταμένον...» (Σελ. 36, στ. γ').

ἐφώναζε με θρήνους ἡ κυρία Τερνάν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀπευθύνῃ ἀπιπλήξεις πρὸς τοὺς δύο παραδάτας τῶν συμβουλῶν της.

Ἄλλὰ ὁ Πατρίκιος εἶχε προχωρήσῃ πρὸς τὸν ἄγνωστον και τοῦ εἶχε πιάσῃ τὸ χέρι.

— Μαντεύω, τοῦ εἶπεν ἀγγλιστί, ὅτι ἐσσεῖς ἔχετε σκοτώσῃ τὸ θηρίον, ὅτι ἐσσεῖς ἐσώσατε τὰ δύο παιδία μου. Σὰς συγχαίρω με ὄλην τὴν καρδίαν μου.

— Ναι, ἐφώναζεν ὁ Γουλιέλμος, ἐνῶ συγχρόνως ἐφευγεν ἀπὸ τὸ σφικτοπυγνισμὸν τῆς μητέρας του, αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος ποῦ ἦλθε, τὴν ὥρα ποῦ ἤμασταν στὸ δένδρον, κ' ἐσκότώσατε τὸν μπαγ.

— Καὶ, ἐπρόσθεσεν ἡ Άννα, ἐντελῶς συνελθοῦσα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν της, χωρὶς αὐτὸν, ὁ Οὐίλ θά ἦτανε φαγμένος !

Τότε ἡ κυρία Τερνάν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐπλησίασε τὸν νέον, και τὸν ἠυχαρίστησε με τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα.

— Δὲν εἰξεύρω ποῖος εἰσθε, κύριε, εἰξεύρω ὅμως ὅτι σὰς ὀφείλω τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν μου.

Ο ἄγνωστος ἐχαίρεται με πολλὴν χάριν κ' ἐτίλησε τὸ χέρι τῆς χήρας.

— Κυρία, εἶπεν, εἶμαι ὁ μαρκήσιος Ἰάκωβος Κλαβαριάν, και ἔρχομαι νὰ σὰς φέρω τὸ τελευταῖον ἐνθύμιον τοῦ καλοῦ ἐκείνου Γάλλου, τοῦ συζύγου σας.

— Ἐνθύμιον τοῦ συζύγου μου ; ἀνέκραξεν ἡ δυστυχημένη γυναῖκα.

Εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν. Καὶ παρετάλεσε τὸν ταξιδιώτην νὰ καταδεχθῇ νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὴν στέγην της.

Ἐν τῷ μεταξυ οἱ Ἰνδοὶ ὑπηρέται εἶχαν ἐτοιμάσῃ ἕν εἶδος φορέτου, ὅπου ἐφόρτω-

(*) Ἐξοχικὴ κατοικία εἰς τὰς Ἰνδίας.

(B. Δ.) *Ποιητής του Παρθασού*, α. (Κ. Κ. ίδου λοιπόν το ψευδώνυμον που είχες εις τὸν διακοπέντα «Παιδικὸν Κόσμον»· νὰ τὸ τιμήσῃς καὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν», τὸ νέον στάδιον τῆς δράσεώς σου, ὅπως τὸ ἐπίμησες ἐκεῖ.)
Ἀδάμαντος Ταυρός, α. (Π. Γ. αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Μεταγγραφή Ἀφροδίτης*, κ. (Π. Γ. Κ.) *Ἰερολοχίτης*, α. (Δ. Β. εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Ταχυδρόμος τῆς Εἰρήνης*, α. (Π. Γ. Ἰστοίκα· κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι ὁ ἔφηλος σου καὶ ἡ ἀγάπη σου ὅα εἶνε παντοτεινά.) *Ἀδαμάντιος Χαρακτήρ*, α. (Χ. Ω.) *Σεντιμεντὸ Βασιωτάμι*, α. (Τ. Κ. Δ.) *Ἐσπεράδα*, κ. (Κ. Α. Μ.) *Λάτρη τοῦ Ἀπείρου*, α. (Α. Ω.) *Ρόδον τοῦ Χειμῶνος*, α. (Θ. Δ.) καὶ *Λευκόπτερος Ἄγγελος*, α. (**).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ὀλυμπιονίκης* α. *Σεντιμεντὸ Ἑλληνοπούλο*, α. *Φαδίαβόλος*, α. *Μιμόδα*, κ. *Ἀρης*, α.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἢ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἐσφορίων* μετὰ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Ἀρνίβαν τῶν Καρχηδόσιον καὶ Νερωιδῶν τῶν Ἀγαφῶν* — ἢ *Ἀγκυρα τῶν Σωτηρίας* μετὰ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Σημῆλαιον τοῦ Φωτός*, *Ἐσπέρην Νεφέλην*, *Φίλημα Σκιάς καὶ Ἀδραν τῆς Ἐλευθερίας* — ἢ *Δουκισσα τῶν Σαλιόνων* μετὰ τὸν *Δικέφαλον Ἀετὸν*, *Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Ἑλληνίδα*, *Σημῆλαιον τοῦ Φωτός* καὶ *Κυανόφθαλμον Ἑλληνοπούλον* — ὁ *Φιλοκράδης Δεβαδείας* μετὰ τὴν *Σημοίαν τοῦ Φωτός* καὶ *Ἑλληνομάδα Παρθένον* — ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* μετὰ τὸ *Φίλημα Σκιάς*, *Ρόδον τῆς Ἀγαπῆς*, *Διακριθεῖσαν Ἀσρακισάδα*, *Χρυσὸν Κόλωνα* καὶ *Ἀπείρου Νίκην* — ἢ *Ἀθήνη τῆς Ἑλλάδος* μετὰ τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, *Ἄφραν* καὶ *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* — τὸ *Περωτὸν Ὀνειρον* μετὰ τὸν *Κουρτάλλιον Σπήλαιον*, *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα*, *Ἄφραν*, *Κυρίαν Σκαρφαλοστραν* καὶ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* — ὁ *Φλόταβος τῆς Θαλάσσης* μετὰ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλκυρόν* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Ἀγαφῶν* — ἢ *Γόνδολα τῆς Βενετίας* μετὰ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Κουρτάλλιον Σπήλαιον*, *Ἀρνίβαν τῶν Καρχηδόσιον*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* καὶ *Περωτὸν Ὀνειρον* — ὁ *Ὀλυμπιονίκης* μετὰ τὴν *Κυρίαν Σκαρφαλοστραν*, *Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Περωτὸν Ὀνειρον* καὶ *Γλυκὸ Φιλίαι* — τὸ *Γλυκὸ Φιλίαι* μετὰ τὸ *Φίλημα Σκιάς*, *Κυανὸν Σπήλαιον*, *Ἐσπέρην Ἄγγελον*, *Ριγολέτιον* καὶ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* — ἢ *Ἑλληνικὴ Καρδία* μετὰ τὸ *Γλυκὸ Φιλίαι*, *Τολμηρὸν Θαλασσοπόρον*, *Κυρίαν Σκαρφαλοστραν*, *Γηραιὸν Νεῖλον* καὶ *Αἰθέριον Πλάσμα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Μενέλιον Γ.* (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὴν φροντίδα καὶ διὰ τοὺς τίμον φιλόφρονες λόγους.) *Βροντήν τοῦ Διός*, *Ἐσφορίωνα* (Μ. Μυστικὰ ἔστειλα.) *Μαίωρην Σ.* (καλῶς τὰ δέχθηκες· σ' εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφετες διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς ἰδραχμὴν καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς τὴ ψευδώνυμον θέλει.) *Βενιαμὴν τὸν Λέσβιον* (ὅπως νὰ παρήτεσε κάποτε κανὲν γραμματῆσιον· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ σοῦ κατακρατῆται τετραβδιον· ὅσα λαμβάνω διὰ σέ σοῦ τὰ στέλλω τακτικῶς.) *Ἄφραν* καὶ *Μαρίαν Δ.* (ὅσας εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφετε, καὶ διὰ τὰς πάντοτε καλὰς διαθέσεις· πιστεύω ὅτι θάνανεώσετε καὶ τὰ ὄρατα σας ψευδώνυμα, μετὰ τὰ ὅποια τόσον διεκρίθητε εἰς τὸν κύλιον μας.) *Δικέφαλον Ἀετὸν*, *Κόρην τοῦ Ὀδρασού* (ἔστειλα· πρόσθε νὰ μὴ τὸ μᾶλλον κανεῖς.) *Πόριον Χ.* (ναὶ· βεβαίως, μετὰ τὸν νέον Ὀδηγόν.) *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* ([Ε] ἀπὸ σὲ ἐφαρτᾶται νὰ τὸ τιμήσῃς.) *Περωτὸν Ὀνειρον* ([ΕΕΕ] ὄρατα τὰ «Φαντάσματα» τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον δὲν ὀα τὸ δῶσω μέχρι τέλους

τοῦ 1906.) *Ὀδρασὺν Π. Δ.* (ἔχει καλῶς· εὐχομαι περαστικᾶ.) *Γόνδολον τῆς Βενετίας* ([Ε] διὰ τὴν ὄρασαν ἐπιστολήν· τὰ «Νέα ψευδώνυμα» εἶνε καὶ καὶ παλαιῶν συνδρομητῶν, οἱ ὅποιοι ἀλλάξουν, καὶ νέων οἱ ὅποιοι λαμβάνουν διὰ πρώτην φοράν· μόνον ἢ Ἀλληλογραφία γίνεται ἀποκλειστικῶς μεταξὺ ἑμοῦ καὶ τὰ Μ. Μυστικὰ εἶνε ἐλεύθερα.) *Ὀλυμπιονίκην* ([ΕΕ], καίτοι πολὺ δι' ὅσα μοῦ ἀναγγέλλεις· δὲν εἰσέρω ὅμως ἂν εἶνε καιρὸς νὰ τανακωνῶσω.) *Ὀδρασὺν Τ.* (ὅταν εἶνε κανεῖς πλησίον τῶν γονέων σου, θά εἶνε ὄρατα· δὲν θάνανεώσῃς τὰ ψευδώνυμῶν σου;) *Ἰωάννην Ζ.* (ὄχι, μετὰ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται.) *Ἰωάννην Μ.* (εὐχαριστῶ πολύ· ἔστειλα.) *Τυνέα* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Δεκεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσχές.

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

τῶν ἔγγραφων καὶ τῶν ἀνανεώσεων μετὰ δικαιοῦμα Ἀρχσίου καὶ Μετοχής δωρεάν, παρατάθη μέχρι τῆς 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

καὶ τοῦτο διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ αἱ ἡμέραι τῶν ἔργων, κατὰ τὰς ὁποίας, ἔνεκα τῶν ὁρῶν τῶν γονέων καὶ τῶν συγγενῶν, διευκολύνεται ἡ ἔγγραφὴ ἢ ἀνανεώσεις. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, ἐδόθησαν δωρεάν

650 ΜΕΤΟΧΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ὅστε θὰ δοθῶν ἀκόμη, εἰς τοὺς προθυμοτέρους καὶ ταχύτερους, ἄλλαι 350.

ΤΙΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Φεβρουαρίου
 [Ἡ ὄρασις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωμαι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαίει ἐν τῷ Γραφεῖον μου εἰς φανηλοῦς, ἐν ἑκαστῶς περὶ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

47. Λεξιγραφίος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε χρονικόν, χρονικόν τὸ δεύτερόν μου, Κί' ὄρατον ἄστρον φωτεινόν Ἀποτελεῖ τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ρώμων.

48. Στοιχειώγραφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστη — Ἀνοσιβάντιον, ἀκράϊον, — Τριάντα-μία ὄα μετρήσης. — Ἐνα γράμμα ἂν μου σβύσῃς, Κέποιον στρατηγὸν Ρωμαίων. — Ἐκ τοῦ τάκου θανατῆσης.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἰππῶτου τοῦ Βυζαντίου

49. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

* = Μουσικὸς φθόγγος
 * - * - * = Παιδιὰ τῶν ἀρχαίων.
 * - * - * - * = Χώρα τῆς Ἀμερικῆς
 * - * - * = Χώρα τῆς Εὐρώπης
 * = Γράμμα

Κάθε ἀστερίσκος τοῦ σχήματος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβὴν.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Θαλασίου Ἄερος

50. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Ἀρχαία βασίλισσα
 2 1 3 6 5 = Βυθῶμα
 3 1 5 6 3 = Χόρτον
 4 1 5 6 3 = Θεός
 5 1 6 3 = Ολιθοδύμημα
 6 2 5 4 3 = Δίπουν
 7 2 1 = Θεά
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ἀθήνης τῶν Ἑλλῶνων

51. Ἀναγραμματισμός.

Προφήτης μεγαλήτορος, ὄς ἔχω ἂν ἀρίστης· Καὶ χώρα μετὰ τὸ ἄρθρον τῆς, ἂν ἀναγραμματισθῇ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἀρίστου Κολυμβητοῦ

52-53. Μεταμορφώσεις.

1.— Ἡ κόρη δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ γράφα.
 2.— Ὁ παῖς διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀνήρ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος

54-58. Μαγιὰ Συλλαβῆ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μίαν συλλαβῆς ἐκ τριῶν γραμμάτων, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

σῶμα, ὑπερος, ἐπίλοχος, μίχαρα, σοφία.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἀσημένιου Κόμματος

59. Τελικὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἔργον τοῦ Πριταίου:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Μέγα π. ἰημία 3, Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. 4, Κάθε πόλις. 5, Δανάς. 6, Ἀργοναυτής. 7, Περσὶς βασιλομήτωρ. 8, Πτηνόν.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Σανθῆς Φοφῆς

60. Φωνηεντόλιπον.

ργ-φλντν-λγν-σχ
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκροθαλασσίας

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 11 καὶ 15
 401. Ὑπερόλος (ὑπέρος, Βῶλος). — 492. Κῶνος-Κύρνος-κύκνος-κύκλος. — 493. Πάπας-παπάς.

494. **Α ΜΥΝΤΑΣ** 495. Τὸ σχολεῖο
ΤΟΥΡΚΙΑ εἶνε χωρὶς Τ (χωρε-
ΚΥΤΙΚΟΣ στά), τὰ ἄλλα στί-
ΑΜΕΙΝΩΝ τια εἶνε μετὰ Τ (μετά).
ΞΕΝΟΦΩΝ — 496. Ὅλοι· ἕνα
ΜΟΡΦΕΥΣ στὸ ἕνα μανικί, καὶ
ΣΕΡΙΦΟΣ ἕνα στὸ ἄλλο. — 497-
 501. Διὰ τοῦ Ο:

κομῶς, ἀκόμωρος, Κρόνος, Ὀλορος, τρώ-
 μος.—502. ΛΑΜΙΑ (Λάρισσα, Νάξος, Κί-
 Μων, Θέτις, Μαλιὰς). — 503. Κάλιον ἀρχὴ
 παρὰ ποτὶ. — 504. Ζήσιος βίον κράτιστον ἂν
 θυμὸν κρατῆς. (Ζῆς-εἰς Βῆ ὄν-κράτη-
 στόν-ἀθη-μού-κρη-ε.)

505. Σουρδία (σοῦ, ἰδία). — 506. Μέλος-
 Μῆλος. — 507. Θυμὸς-θύμος. — 508. Ἡ εληά.

509. **ΠΑΛΑΙ** 510. (Ἀκροφῶται ἔνεκα
ΑΔΑΝΑ τυπογραφικῶν λάθους.)
ΑΑΓΩΣ — 511. Ἀντίπροχθεῖς,
ΑΝΩΘΙ προχθῆς, χθῆς, σημερον,
ΙΑΣΙΣ ἀφρον, μεθαφρον, ἀντι-
 μεθαφρον. — 512. Α-

ΘΗΝΑΙ, (Αἰγυπτος, Ἰσραὴλ, ἩΝίοςχος,
 ΝΗσσα, Ἀθανάσιος, Ἰλίων). — 513. Ἀμαρ-
 τία γονέων παιδεύουσι τέκνα. — 514.
 Ἦσαις ἀρίστης σὺ θνήθεις ἐν πολέμῳ (εἰ εἰς
 ἀπ' ἧς εἰς οὐθ-νὶ ἔ εἰς ἐν πολ-ἐμ ο.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσω γραμματῆσιον πασῶν τῶν
 χωρῶν. — Νικόλαος Η. Φωκάς, Ἀρ-
 γοστόλιον (Καφαλληνίας). (5, 9)

Ανταλλάσσω ταχυδρομικὰ καλλιτεχνικὰ
 δελτάρια μετὰ Δεσποῦνθας, Ἀπάντης
 ἀσφαλσάτην. — Nicolas Kyriotti, Regie
 du Tabac, Samsoun (Turquie). (5, 10)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρο-
 μικὰ δελτάρια πανταχῶθεν. Προτιμῶ
 τοποθεσίας καὶ καλλονάς. — Φώτιος Ἀθ.
 Σανάρης, Βόλος (Ἑλλάς). (5, 11)